

закон или други нижи пропис.

3. Забрана промене устава

По правилу, већина устава је подножна промени и садржи одредбе о свом мењању, било делимичном или потпуном, и то је нешто нормално код устава и условљено потребом друштва да се мења и стално развија. Зато ни један уставотворац не може да ограничи другог и забрани му да мења свој устав јер је то противно природи уставотворне власти која је највиша и не може се ограничити ни претходном уставотворном влашћу. Већина устава дозвољава своју промену, било потпуну или делимичну, и то према поступку који је утврђен у самом уставу. Шта више, неки уставу су изричито у томе да устав после истека одређеног времена мора обавезно да се мења. Устав Пољске од 1921. је у том погледу био карактеристичан јер је предвиђао обавезну уставну ревизију, сазивање уставотворне скупштине сваких двадесет пет година.¹⁷ Међутим, неки уставу предвиђају и једну карактеристичну појаву, садрже и забране свог мењања. Те забране могу да буду различитог карактера и облика и најекстремније су оне које забрањују промену устава у целини. У основи овакве забране се налази идеја да је устав вечит, направљен за сва времена, и да не може да се руши и замењује новим и другачијим. Највише што може да се учини у смислу промене устава је да се евентуално промене само неке његове одредбе, али не и оне његове битне, које одређују његову суштину. Зато уставу ретко садрже забрану своје потпуне промене. То је случај са монархистичким Уставом Грчке од 1911. (члан 108. ст.1.) који предвиђа да је потпуна ревизија устава забрањена или Уставом Боливије од 1945. (члан 171.) који каже да устав може само делимично да буде измењен. За разлику од потпуних забрана промене устава које су ретке, и изузетне много су чешће оне друге, делимичне. Тако неки уставу садрже забрану мењања појединих својих одредби и то пре свега оних које се односе на облик владавине или се њима регулишу њена значајна уставна питања. Таква решења садрже и неки монархистички, али и републикански уставу и она се односе на забрану промене било монархистичког или републиканског облика владавине. Тако су сви француски уставу после укидања монархије забрањивали промену републиканске форме владавине. То је случај и са Уставом Француске III Републике од 1875. али и са каснијим, Уставом IV Републике од 1946. и Уставом V Републике од 1958. који су такође предвиђали заштиту републиканског облика владавине. Такво решење о